

det maa være mindre tiltalende for dem, der netop skulle repræsentere de smaa Indkomster og smaa Besiddelser.

Naar man altsaa staar overfor Spørgsmaalet om at skulle stemme for eller imod dette Forslags Ophøjelse til Lov, er det indlysende, at vi fra Socialdemokratiets Side ikke kunne stille os anderledes overfor det foreliggende Forslag end overfor det, der afgik her fra Folketinget: Vi maa stemme derimod.

Af de Ændringer, der ere indførte oppe i det høje Ting ovenover, have baade den højtærede Finansminister og den ærede Ordfører for Reformpartiet (N. P. Jensen) omtalt de væsentligste. Jeg skal derfor kun kort omtale nogle enkelte af dem. Ved Ændringen i § 25 paalægges der en ny Afgift, idet der skal svares til Amtsforvalterne en Kendelse af 25 Øre, altsaa en Forhøjelse af de Afgifter, der vare i Forslaget, da det afgik herfra, en Forhøjelse, som ikke kommer Statskassen, men derimod Embedsmændene til gode. Man har varetaget Embedsmændenes Interesser ved denne Ændring og ikke Befolkningen.

Ændringen i § 64, der omhandler de Ejendomme, der overgaa til Staten, Kommunen eller Selskaber osv., kan jeg naturligvis ikke andet end være tilfreds med, da den er i Overensstemmelse med de Udtalelser, jeg fremkom med, da Forslaget sidst behandledes her, om, at det meget godt kunde ske, at nogle af de Ejendomme, her er Tale om, og som blandt andet overgik til Selskaber, kort Tid efter kunde overgaa til Eje af private, og man derved kom til at gøre Uret ved at fordoble den Afgift, der skal svares ved Overgangen til Fællesje, altsaa til Selskaber eller til Institutioner af lignende Art. Denne Ændring er jeg altsaa tilfreds med.

Den i § 75, der omhandler Lejekontrakter, tilføjede Bestemmelse om, at der skal ydes Afgift af Lejekontrakter under 300 Kr., der ifølge Forslaget, som det forelaa her sidst, skulde være afgiftsfrie, kan jeg selvfølgelig ikke tiltræde. Er der noget, man ikke bør paalægge Afgift, er det disse smaa Lejesummer, som betales af Folk, der mange Gange have daarlig Evne til at betale. Nu beholder man ganske vist den tidligere Lempelse, at der for Huslejer under 300 Kr. ikke skal svares Stempel for mere end 1 Aars Husleje, selv om Kontrakten er gældende for flere Aar, men dette betyder ikke saa overvætted meget, thi de fleste af disse Lejemaal afsluttes paa kort Tid, der finder

ofte Flytninger Sted, fordi de Mennesker, som skulle bo i disse Lejligheder, kunne blive nødsagede til at flytte ofte af Hensyn til deres Arbejde. Naar de leje i den vestlige Del af København — for at tage denne By — og mulig komme til at skifte Arbejdsgiver, saa at de blive beskæftigede i den østlige Del, maa de selvfølgelig flytte, og for den nye Kontrakt, som udstedes, maa de da svare deres Part af Stemplet. Ganske vist er der i Sammenligning med det tidligere bestaaende Forhold en Lettelse for de særlig smaa Huslejer, idet de kun skulle svare en Afgift af 10 Øre, en Bestemmelse, der formentlig er truffen i Henhold til de Motiver, som Flertallet af Landstinget gør gældende, at det er de mange smaa Indtægter, der skulle bidrage til den store Sum, thi ellers var der ikke nogen Grund til at lægge en Afgift af 10 Øre paa disse smaa Lejekontrakter, her er Tale om, hvis Beløb endog kan gaa ned til 60 Kr. Man har motiveret Bestemmelsen med, at der f. Eks. i København skal være over 25,000 Lejligheder, hvoraf der gives en Leje af under 300 Kr.

I § 90 er der foretaget en Ændring, som gaar ud paa, at der skal svares $\frac{1}{2}$ pro mille, naar Renten er over 4 pCt. ved Laan i faste Ejendomme. Hvis man ved at paalægge denne Skat var i Stand til at ramme dem, som tage over 4 pCt. i Rente, hyad de for Øjeblikket ikke have Ret til uden særlig Tilladelse, kunde jeg naturligvis ikke have noget derimod. Men Forholdet er det, at de, som ere stillede saaledes, at de maa tage Laan i faste Ejendomme til en Rente af over 4 pCt., ere Folk, som ere i Trang, og som derfor ere nødsagede til at tage Laan omtrent paa de Vilkaar, der blive budte dem; selvfølgelig vil den forøgede Stempelafgift blive væltet over paa Laantageren, ikke paa Laangiveren. Det er, de fattigste, man herved rammer med en større Afgift, og ikke dem, som ere velhavende nok til at nøjes med en mindre Prioritet og derfor ikke behøve at betale saa høje Renter.

I § 7 er der foretaget nogle Ændringer, som gaa ud paa at udnytte Spillelidenskab i større Udstrækning, end man havde gjort herved fra. Jeg har ikke saa meget imod den Forhøjelse, der her har fundet Sted, eftersom Forøgelsen er lagt paa Hele-, Halve- og Kvartlodder; man har her fundet et Skatteobjekt, som man mener, der kan presses endnu mere ud af. Man stoler paa, at Spillelidenskab i Befolkningen er saa stor, at man, selv om